

Γ'.

Φ.—"Ήθελα κι'έγω νά τρέξω μὲ λαβένταις λιγεροῦς,
μὲ γυναίκες, μὲ παπᾶδες, καὶ μὲ λόχους ἱεροῦς.

"Ήθελα κι'έγω πολὺ
'στὰ βουνά της, προσφιλή,
νέαν πάλην νά κηρύξω
καὶ θεὸ τοῦφαικίας νά ρίξω.

"Ήθελα νά πάω τώρα
καὶ σ'ἐκείνη τὴν Χειμάρρα,
καὶ νά σκούξω καὶ στὴν Βλιώρα
καὶ σὲ κάθε βρομιολιάρρα:
ὄρε πού τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

"Ήθελα κι'ἀπὸ κοντὰ
τὸ τοῦφεκι της ν'ἀκούσω
πῶς ἀγέρωχο βροντᾶ,
καὶ παιᾶνας ν'ἀνακρούσω

Καὶ νά φέρω κι'ἕνα γόρο
'στῶν ἀνδρείων τὸν χορδὸ,
μὰ σὰν γέρος δὲν'μπορῶ
τὰ ποδάριά μου νά σύρω.

Κι'ἐποθοῦσα, Περικλιέτο, θαλερὸς νά γίνω νέος
σὰν τὸν Ἰόντε τῆς Κερκυρας,
ὅπου δρᾶ καὶ μὲς'στὸ γήρας
καὶ μονομαχεῖ γενναίως.

Κι'ἂν ἀγέρας καὶ τί;
γέρος εἶναι, μὰ κρατεῖ
καὶ πιστόλι καὶ καλέμι,
καὶ τὸ χέρι του δὲν τρέμει.

Δὲν τὸν σκιᾶζουσε πιστόλια,
θάρρος μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ πηγαίνει'στὰ Σπεῖλια
γιὰ νά βρῆ τὸν Ζαβιτσάνο.

Κι'ὄνταῆς ὁ Ζαβιτσάνος ἔτυχε κι'αὐτὸς μοιραίως
νᾶναι πούρος Κερκυραῖος.
Τρέχει παρτέργων σμήνος,
ἀλησιμόνητος ἡμέρα,
μπαμ αὐτὸς καὶ μπούμ ἐκεῖνος,
μὰ τὰ βόλια πῆγαν πέρα.

'Ανορθώσεως μεγάλης καὶ Φιλελευθέρων χρόνοι,
Φιλελευθέρους κι'έγω, τρέχ' ἡ γλώσσα μου ροδάνι,
κι'ἔπας λέν ὁ Ζαβιτσάνος τὸ φουὰ καὶ δὲν κρυώνει
πῶς ὁ Κόντας'στοὺς Κορφοὺς ἐβγαλε τὸν Μαυρογιάνην.

Ποῖον πρόβλημα μεγάλο
κι εἶναι κι'ἄλλο κι'εἶναι κι'ἄλλο,
κι'ἂν τὰ λόγια τοῦ Προέδρου τάχαν, Περικλή, γραμμένα
μὲ τὸ νι καὶ μὲ τὸ σίγμα μὲς'στὰ στενογραφημένα.

Μὴ νομίζεις πῶς θὰ λύσης μίτη τοῦτο, μίτη'ἐκεῖνο,
εὐκολὰ κι'ἐκ τοῦ προχείρου,

μὰ κι'έγω μὲ τόσους ἄλλους σπουδαιότερα τὰ κρίνω
τῶν ἀγῶνων τῆς Ἠπείρου.

Πρὸς ἀνόρθωσιν ὀργῶν, πλὴν ὡς εἶδος πασσατέμπο
'στῆς Βουλῆς τὰ πρακτικά, Παρικλή, σὲ παραπέμπο.

Ταξιδιὰκι τοῦ Λευτέρη 'στῶν Δελφῶν τὰρχαῖα μέρη.

'Ο κύριος Πρωθυπουργός, φεύγων τὰς ἐνοχλήσεις,
ὅπου μ'αὐτὰς νοχθήμερον σκοτίζει' ἔδω πέρα,
μ'ἄλλους καὶ μὲ τὸν Κλέαρχον ἐπέστη τῆς Γόησης
κι'ἐξέδραμε πρὸς τοὺς Δελφοὺς ν'ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα.

Μόλις ἔγρηκε πῆγξε μόνος'στὴν Πυθίαν ἐν σπουδῇ
πλήρης σκέψων παντοίων,
κι'ἔξασπ'ἀπὸ χρωσιλάτου τρίποδος θεοπισφιδεῖ
τὸ θεοτινευστον μαντεῖον:

Μὲ τὴν Γόησαν μὰς ἤλθεσ' στοὺς χρησμοὺς νὰ μνηθῆς,
μειδιᾷς καὶ μὲ τοὺς γόους κι'εἶσαι γόνος ἀληθῆς.
Μὲ τὰς τόσας δωρεὰς σου τόσους ἐξουὺς γοητεύεις
καὶ σὲ μέλλουσαν φιλιάν μὲ τοὺς'Αλθανοὺς πιστεύεις.

Καὶ μὲ τούτη τὴν ἐλπίδα μέσα σου θαρρῶ πῶς βρονταῖ
μὰ περικιθαλῆς ἀγάπη
γιὰ τὸν'Αλθανὸν τὸν Τόσκη
καὶ τὸν Γκέγκη καὶ τὸν Διάπη.

'Πῆγες καὶ'στὸν Τζουλιάνο, κι'εἶπες τάδε πρὸς ἐκεῖνον:
ἡ Πατρίς ἡ τῶν Ἑλλήνων,
ἀληθοῦς ἐγνωμοσύνης πρὸς'Υμᾶς ταλοῦσα φόρον
κι'ἐπειδὴ τὰ μακαρόνια τῆς ἀρέσουν κατὰ κόρον,
τῆς Ἠπείρου της τὴν χώραν δωρεὰν σοὺ τὴν προσφέρει...
κι'εἶπ'ἐκεῖνος ἄλλος γλόκια:
γκράτσια, Καθὸρ Λευτέρη,
καλεποῦρι ποῦ τὸ'ἔρηκα.

Κι'ἂν τὸ κράτος ὀργιάξῃ φρονησιμένης Ἀλθανίας,
πλὴν ἀνάγκ'εἰλικρινεῖταις.
Τὰ ταξιδιὰ σου θὰ κάνουν ἕνα κι'ἄλλον ν'ἀπορήσῃ,
καὶ θὰ λένε μαρικοί
φαμαφαρόνοι κοιμικοί:
ὁ Λευτέρης ταξιδεύεις... κατὶ πάσι νὰ χασοφί.

Κάθε συμφορὰ καὶ γκάφα γιὰ καλὸ σου θὰ γενῆ...
ἔχεις ροιζικὸ μεγάλο, σοῦ γανοῦν κι'οἱ πατεινοί.
Φαίνεται πῶς ἐγενήθης σὲ περιλαμπρον ἀστέρα...
τράβα μπρός, μὴ σταματᾷς,
ὅμως ἔρχου κι'ἔδω πέρα
ποῦ καὶ πῶ νὰ μ'ἐρωτᾷς,
ἢ σὰν θέλης μοναχός σου,
ἢ καὶ μὲ τὸν Κλέαρχο σου.

(Τέτοια τοῦπε, κι'ὁ Λευτέρης'στὴν Πυθίαν ὑποκλινάς,
καὶ πολλὰ κι'αὐτὸς μαντεύσας
καὶ τοὺς φίλους γοητεύσας
μὲ τὴν Γόησαν ὁ γόνος ἐπανήλθε στὰς'Αθήνας).